

Giọt nước nhỏ giữa đại dương

Lâu rồi, tôi đọc được ở đâu đó câu viết thấm thía của ông Valeriu Butulescu, một nhà văn người Rumenien,: „Điều kỳ lạ, hay nói đúng là nhiệm màu: tất cả các dòng sông lớn nhỏ đều tìm cách đổ về biển cả để tự đánh mất mình“

Câu viết này cũng bình thường thôi, không có gì đặc sắc, nhưng nếu có chút thì giờ ngồi thật yên để ngẫm nghĩ về những lời này, tôi bỗng dung thấy kỳ diệu vô cùng.

Thật vậy, hết sức là đơn giản, ai ai, già trẻ lớn bé cũng đều phải công nhận một sự thật rành rành là từ những mạch nhỏ li ti trong rừng sâu, trên núi đồi cao ngút của trái đất này, từ những giọt nước âm thầm nơi hốc đá...tất cả hòa quyện với nhau, gặp gỡ nhau làm nên dòng suối, rồi chảy ra sông để khởi đầu cho cuộc hành trình về biển. Đất trời thiên nhiên nuôi nấng dòng sông mạnh mẽ, chảy hoài không ngừng nghỉ, cuốn trôi những vật cản, xoáy mòn những hòn đá chông chênh, cuộn cuộn lao mình đổ ra biển...và khi gặp gỡ đại dương mênh mông, sông nước sẽ vui mừng vì được về với cội nguồn. Niềm vui ấy là sự hòa tan kỳ diệu, một sự hòa tan đến nỗi đánh mất chính mình.

Tôi thấy tôi như một giọt nước nhỏ của dòng sông trong cuộc đời này, dòng sông này, bất luận lớn hay nhỏ, ở trên lãnh thổ nào...cũng đều hướng về biển cả. Tất cả những giọt nước đều giống nhau, không phân biệt giàu nghèo, địa vị, danh phận cao thấp...cũng đều hướng về biển mẹ và đại dương mênh mông muôn đời luôn là điểm hẹn cuối cùng của mọi dòng sông, của nghìn trùng giọt nước...

Người Cơ Đốc Giáo thì gọi nơi này là Đấng Tối Cao, Người theo đạo Phật thì coi đây là nơi an lành không còn vướng mắc của bao nhiêu não phiền vì giọt nước đã hòa quyện vào cội nguồn bao la, không còn cái TA riêng tư nữa, những đạo giáo khác thì tôi không dám so sánh vì hiểu biết còn rất hạn hẹp...Nhưng hầu hết người trong dân gian chúng ta đều tin có „Ông Trời“ hay „Trời Cao“, vị Chúa Tể Vũ trụ. Vui buồn hay sung sướng, ông bà, cha mẹ hay ngay cả chúng ta hay thốt lên hai chữ „Trời Oi!“ là vậy. Tình thương của các Đấng này mênh mông, rộng lớn như đại dương bao la, bao trùm tất cả từ khi chúng ta khóc chào đời cho đến lúc tàn cuộc ra đi. Sự hiện hữu của các đấng này không chỉ được nhận biết bằng giác quan (đôi khi rất hạn hẹp, nhầm lẫn), nhưng bằng trực giác, bằng trái tim chân thành và nhất là bằng niềm tin không thôi chuyển, ta sẽ nhận rõ, các Ngài đang có mặt bên ta.

Tuy nhiên, dù người đời dù ở hoàn cảnh này, hay trong sự việc nọ, có nhận biết được điều này hay không, „Ông Trời“ vẫn luôn có mặt cho chúng ta, cũng như một bạn khiếm thị, tuy không nhìn thấy mặt trời mỗi ngày lên xuống, nhưng bạn

vẫn quả quyết là có mặt trời trên trái đất này. Và chính nhờ có niềm tin vững và như vậy mà bạn ấy chấp nhận cuộc đời như nó đang là và hòa tan được vào lòng đại dương, làm một giọt nước nhỏ bé vô danh, sống trong sự yêu thương bao bọc của biển cả, nói được những lời thân tình với biển Mẹ. Giọt nước nhỏ bé đó được khóc, được cười, được cảm thông, được ôm ấp....Nội dung những lời tâm sự rất đơn giản nhưng rất chân thành dường như không có hồi kết. Chẳng cần nhiều lời, có mặt cho nhau, hòa quyện với nhau trong những cơn sóng đời lên xuống đã đủ cho những hạt nước nhỏ bé như tôi đây biết bao là hạnh phúc và niềm vui, thấy hiểu và thông cảm các giọt nước khác hơn, có được những giây phút vui đẹp, lo lắng bên nhau....để rồi chúng ta cảm thấy trái tim mình ứa ra mật ngọt, những giọt cam lộ, cùng chung nhịp đập yêu thương, hơi thở của chúng ta có một thực chất an lành thông thả.

Khi hòa quyện vào được với dòng sông, tôi lắng nghe được những lời dạy bảo, nhìn được ngón tay ân tình chỉ hướng ở cuối đường hầm tối tăm đầy bụi bặm chôn hồng trần...nhờ đó tôi biết đường đi nước bước để có thể đổi nhân xử thế trong đời. Mỗi sáng thức dậy, tôi còn có cơ may được Nhìn Trời, trong đó có luôn hình ảnh của Bụt, của Chúa, của Sư Ông, của Ông Bà Cha Mẹ. Nhìn một cách sâu sắc, để thấy được rằng các đấng cũng đang Nhìn mình, cười với mình, luôn có mặt cho mình...NHÌN thật sâu là một cách cầu nguyện rất tuyệt vời; đơn giản vậy thôi, và riêng tôi, hạt nước nhỏ bé, đôi khi cảm nhận được đâu đây, quanh tôi có hương thơm ngọt ngào nhẹ nhàng, an lành dường bao. Những việc làm dự tính trong ngày được thực hiện trong tinh thần hài hòa, yêu mến, để tâm, để ý đến các đối tượng, tập chấp nhận nhiều hơn, nếu tránh được, không nên để những chuyện không đáng xảy ravà như thế tôi tìm thấy niềm vui trong mọi hành động...tôi không còn lo buồn chán nản khi không toại ý hay không thành công hoặc không quá tự mãn, coi mình là số một.....tránh được các cảm xúc không tốt cho sức khỏe, cho thân tâm thì chính tôi là người giúp tôi trước tiên cả.

Tôi thấy được bản chất nhỏ bé, vô thường, yếu đuối dễ đổi thay của chính tôi...và đại dương thì rộng lớn mênh mông vững vàn; và khi có được cơ duyên hòa mình vào biển rộng, tôi như người được trở về nhà sau bao nhiêu giông bão lên xuống của cuộc đời. Giọt nước tôi sẽ được thấm đậm vị mặn mà của muối, vị nồng ấm của đất...và một cách nào đó, giọt nước tôi sẽ thành bất tử, tôi có và không có thật nhiệm mầu ngay khi còn sống giữa đời. Tôi sống, nhưng không còn là tôi một mình, mà là cha mẹ, ông bà, Chúa, Phật cùng sống, cùng thở, cùng ăn uống, ngủ nghỉ...các Ngài thờ dùm tôi và tôi để cho các Ngài sống dùm tôi...đơn giản vậy thôi.

Trở về đại dương là khát vọng ngàn đời của mọi dòng sông, mọi giọt nước nhỏ như tôi, vì đó nghĩ nôm na là nơi chôn đầu và chôn cuối, vì đó là nguồn là cội, là đích điểm của kiếp nhân sinh. Như lá rụng về cội, như nước chảy về nguồn mà tôi được học từ những năm tháng vỡ lòng; mỗi ngày đến, mỗi ngày đi trên chôn

này là mỗi bước tôi đến gần cái Nhà thật sự của tôi. Phải chăng suốt cuộc đời chúng ta sống, chạy đua, bon chen...là để chuẩn bị cho cuộc hội ngộ này. Ngôn ngữ đời thường thì gọi đó là sự chết, nhưng người có niềm tin lại gọi đó là lúc sinh ra; vì khi đôi mi khép lại, là lúc khởi đầu cho một cuộc sống mới, những hệ lụy, thử thách đau thương của kiếp người sẽ được chấm dứt.

Sách vở văn chương đều đặt tên cuộc đời như một giấc chiêm bao, một giấc mộng...may mắn lắm, khi trút hơi thở cuối cùng, là lúc giấc mộng vỡ tan mới có cơ may thức tỉnh. Và cũng vì đời là cõi mộng, nên giọt nước nhỏ tôi đây dễ lắm lẫn trong nhận định, trong xét đoán, gây biết bao là lầm lỗi, đau thương....Một đôi khi trong đêm vắng, tôi chợt thấy trong tôi, con mắt tâm hồn và trí tuệ bỗng mở to để nhận ra đâu là Chân lý...giọt nước mắt nhỏ xuống biển cả mênh mông...vời hạnh phúc miên viễn.

Hành trình để trở về với đại dương coi vậy chứ không bao giờ suông sẽ thẳng tắp dễ dàng đâu, nó có rất nhiều chông gai thử thách, cạm bẫy giăng đầy lôi cuốn chúng ta không giây phút nào rời, giọt nước nhỏ nào, dòng sông nào cũng phải trải qua nhiều ghềnh đá hiểm trở với biết bao nhiêu là khó khăn, ảo tưởng luôn cám dỗ, lôi kéo dừng lại để hưởng thụ những lạc thú, danh vọng tạm bợ trong đời....hầu ngăn chặn hay làm quên đi hành trình về với cội nguồn của mình. Chính vì thế giọt nước nhỏ tôi cần có nghị lực luôn tỉnh thức, được tựa nương vào Chánh pháp, vì chỉ có chánh pháp mới có thể có khả năng phù trợ cho những ai có lòng tin thật sự mà thôi.

Trong Thánh kinh vẫn rõ ràng lời Chúa: „Anh em cứ xin thì sẽ được, cứ tìm thì sẽ thấy, cứ gõ cửa thì sẽ mở cho“ cũng như Bụt đã luôn cho chúng ta niềm khích lệ ngọt ngào lớn lao khi phán rằng. „tất cả chúng sanh là những vị Bụt chưa thành“.

Mặc dù còn rất nhiều trắc trở khó khăn, bất như ý trong cuộc sống...nhưng giọt nước nhỏ tôi đang có biết bao là điều kiện hạnh phúc nhỏ lớn quanh tôi, tôi tập ngồi yên, dừng lại, nhìn sâu vào mọi vụ việc, để có cái nhìn đúng, hành động đúng, hầu có được cuộc hành trình thư thái an bình tìm đến cội nguồn.

Giáng Sinh 2017- BÔNG LỤC BÌNH

Chuyển Đến: Tiểu Mai

Ngày 3/3/2018

www.vietnamvanhien.org